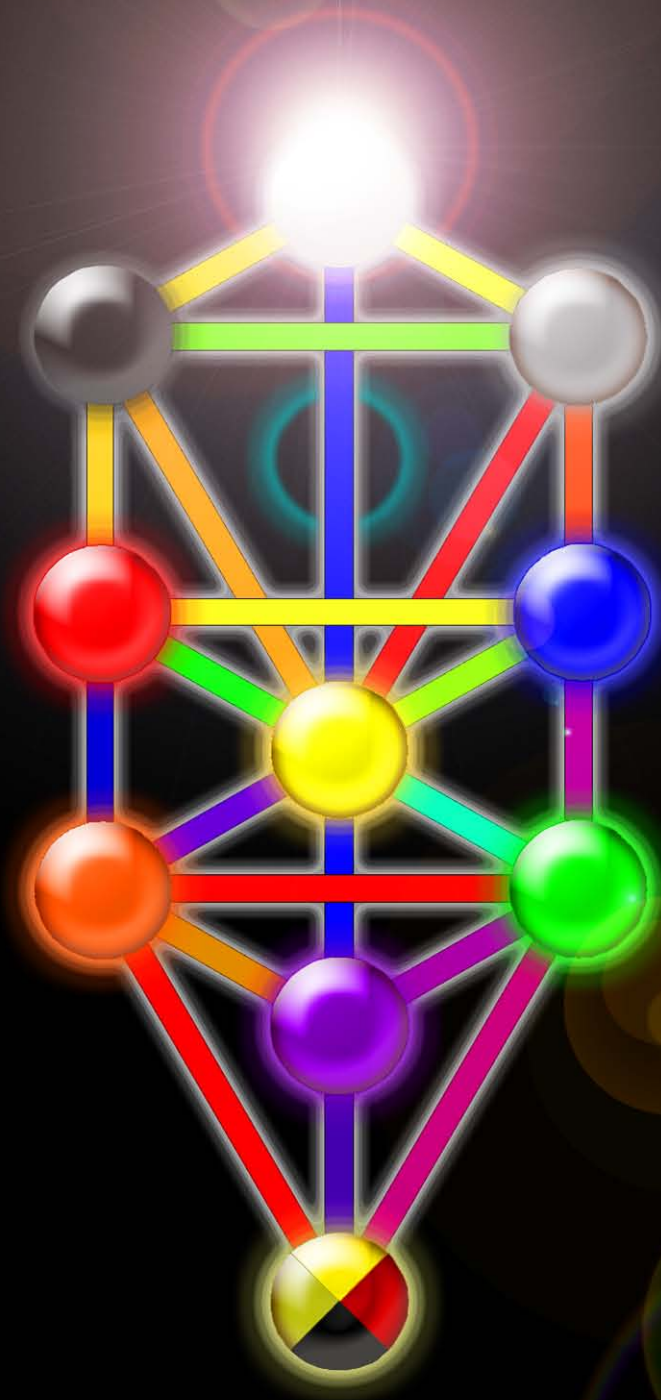

ALEISTER CROWLEY
Liber CCXLII

A

H

A

!

HRUMACHIS XI OAZA
O.T.O.

KOMENTAR

I samo odabiranje tako neobičnog naziva kao što je AHA! za jednu skoro epsku pesmu o misticizmu mora zahtevati jedan čudno konstituisan um. A to se, naravno, u najvećoj meri može odnositi na Alistera Krolija, engleskog pesnika rođenog u Limingtonu 1875. godine. Kao rezultat dugogodišnjeg koncentrisanog proučavanja uporednih religija, mitologije, misticizma svih vrsta i magijskih postupaka pokupljenih u dalekim delovima sveta, njegov um se razvio u jako složen mnemonički aparat. Jedna reč ili fraza bi odmah poslužila kao prekidač za aktiviranje dugog niza asocijacija koje se neprimetno uvlače u životnu kolekciju fascinirajućih ideja. Najvećim delom, one bi prenerazile svakog pridošlicu u njegova bezbrojna dela.

Reč AHA! za njega je morala imati bezbroj značenja. Neka su izvedena iz Kabale koju je on proučavao preko Hermetičkog Reda Zlatna Zora. Ta reč ima *gematriju* ili brojčanu vrednost sedam, što je povezano sa sferom Venere na Drvetu Života i elementom Vatre. U jednom dokumentu tog Reda o Tarotu, sedmice se opisuju kako pokazuju "silu, koja nadmašuje materijalni plan, i slična je kruni koja je zaista moćna, ali zahteva i nekog sposobnog da je nosi".

Ostale asocijacije potiču iz Biblije, koju je on dugo intimno proučavao - naročito Otkrovenje Sv. Jovana. Ovo se vidi, na primer, iz podnaslova koji je Kroli odabrao za ovu pesmu, čiji jedan deo glasi: "Sedmostruka misterija neizrecive ljubavi; Dolazak Gospoda u Vazduhu kao Kralja i Sudije ovog iskvarenog sveta..." Glavna zamka u koju se Kroli uhvatio bila je u pretpostavci da bi um običnog čitaoca trebao biti jednako dobro obavešten kao što je bio njegov, ili da bi bar trebao funkcionisati slično njegovom. Naravno, to je retko bio slučaj.

Istorijski sled događaja iza stvaranja ovog dela je začuđujući. Pre svega, pošto je pomenuta Zlatna Zora, trebalo bi navesti da je taj Red, osnovan 1887. godine, bio izdanak nešto starije Engleske Masonske organizacije. Na nepoznat način, uspostavljeni su kontakti sa nekim Evropskim društvima koja su verovatno imala izvesne veze sa Rozenkrojcerima. Od tada, Red je vršio mnogo veći uticaj na rast i širenje okultizma nego što to većina studenata zna. Njegovo članstvo je regrutovano iz svih krugova, i uključivalo je lekare, sveštenike, umetnike i skromne ljude i žene iz svih životnih sredina.

Kao organizacija, ona se uvek radije ogrtala neprobojnim ogrtačem misterije. Njena učenja i metodi upućivanja bili su strogo čuvani putem raznih kazni pripisanih najneverovatnijim dužnostima kako bi se osigurala tajnost. Te dužnosti su bile tako dobro poštovane, uz par izuzetaka, da javnost godinama nije skoro ništa znala o Redu i zbog čega je on postojao. Danas je opšte poznato da su S.L. MekGregor Meters, Wiljem Vin Vestkot, V.B. Jejts, Artur Mahen, A.E. Vejt, Florens Far i Dion Fortune bili članovi, zajedno sa mnogim drugim poznatim piscima i umetnicima.

Kroli je iniciran u ovaj Red pred kraj 1898. godine. On je napravio brz uspon u razvoju. Međutim, veoma značajan događaj tokom njegovog članstva bio je susret sa jednim od naprednih posvećenika Reda pod imenom Alan Benet. Benet je uzeo mladog pesnika pod svoje okrilje, obučavajući ga u zamršenostima Kabale i Magije u svim fazama. Alan je bio dobar učitelj, jer se tragovi njegovih instrukcija pojavljuju skoro u svemu što je Kroli napisao.

Izbila je pobuna unutar Reda, poprilično ga rasturajući. Alan Benet je oputovao na Istok, primajući budističku veru pod novim imenom - Biku Ananda Metteya. Kroli je napustio Englesku i otišao na planinarenje u Meksiko sa Oskarom Ekenštajnom, čuvenim planinarom tog vremena. Planirali su napad na jedan od visokih Himalajskih vrhova. Ekenštajn je morao da se vrati u Englesku da bi obavio pripreme za uspon, pošto je bio zadužen za ekspediciju.

Na svom putu za Himalaje, Krolji se prvo zaustavio na Cejlonu, tobože da još jednom sretne svog bivšeg učitelja, Alana Beneta. Međutim, dok su bili na Cejlonu, njih dvojica su se podvrgla intenzivnom vežbanju Joge pod nadzorom Šri Paranande, bivšeg Generalnog pravozastupnika Cejlona. Ova runda Joga-prakse kod Krolija je kulminirala u prosvetljenju poznatom kao Djana (Dhyana).

Kada je pisao AHA! ovu Djanu je naširoko opisao. Deo tog opisa glasi:

*"I posle tog
Adept svoju finu ogradu čuva
Od neprijateljskih strela razuma,
Čvrsto svoj um grabeći
Kao što se rvač ogromni,
Skupljenom snagom survava,
Nezaustavljiv k'o svet kružeći,
Svog protivnika uz pod pritiska
Veliki trenutak - i tu je kraj.
A onda - sunčev sjaj!
U živu kuglu svetlosti noć je pretvorena.
I nema senke; ničega nema,
Sem krajnjeg blaženstva.
Biće je eksplodiralo. Ono postoji."*

Krolji je čovek paradoksa. Moglo bi se pomisliti da bi on, postigavši ovo stanje prosvetljenja, mogao nastaviti dalje. Naprotiv, on je odbacio sve Joga-tehnike, nastavio planinarenje, doživeo neuspeh u napadu na visoki Himalajski vrh, i vratio se u Englesku očajan i potišten.

Jedan njegov prijatelj umetnik, Džerald Keli - koji je kasnije postao Predsednik Kraljevske Akademije - upoznao je Krolija sa svojom sestrom Rouz (Rose). Ona je bila pred udajom za čoveka do koga joj nije bilo mnogo stalo. Dok ju je odvrćao od tog braka, Krolji ju je impulsivno zaprosio - i smesta su utekli.

Bračni život je bio ekstatično srećan period radosnog erotizma, dugih putovanja, raznih ekspedicija i lovačkih izleta sa njegovom suprugom. Početkom 1904. godine, za vreme safarija na Cejlonu, Rouz je zatrudnela. Krolji je odmah prekinuo lov i odlučio da se vrati u Englesku, zaustavljajući se na putu u Kairu, uglavnom da bi izbegao hladno vreme u Engleskoj. U to vreme, po njegovoj ličnoj proceni, odustao je od svih njegovih ranijih interesovanja za magijske i Joga tehnike, živeći na trenutak život običnog engleskog porodičnog čoveka.

Međutim, baš tokom njihovog boravka u Kairu desili su se nizovi najznačajnijih događaja. Rouz, koja je bila odana i površna društvena osoba kada ju je Krolji prvi put sreo, spontano je razvila svoj psihički ili medijumski talenat. Tokom tog nastupa psihizma, ona je rekla Kroliju "Oni čekaju na tebe". Iako je tada bio zaljubljen u svoju ženu, veoma malo je cenio njene intelektualne sposobnosti ili njene psihičke darove. Odbacivši magiju i Jogu, postao je ubeđeni skeptik i slobodni mislilac, tako da ju je podvrgao mnoštvu testova zasnovanih na njegovom ličnom znanju i ranijem magijskom iskustvu.

Celovit izveštaj o ovoj sasvim značajnoj epizodi ispričan je u Krolijevoj knjizi *"Ravnodnevnica Bogova"*. I ja sam to takođe razmotrio u mojoj biografskoj studiji o njemu nazvanoj *"Oko u Trouglu"* (Llewellyn Publications, St. Paul, Minn. 1969.) Ovde nije potrebna duga priča. Dovoljno je reći da je on dobio uputstvo da sedi sam u dnevnoj sobi njihovog apartmana u Kairu. Po čitav sat u tri uzastopna dana počev od osmog aprila, neki Glas mu je diktirao ono što je

nazvano "*Knjiga Zakona*", ponekad pisano kao "*Liber Al vel Legis*". Taj dokument je objavio nizove novih moralnih, religioznih, mističnih i filozofskih dogmi. Sa nekima od njih on je već bio upoznat i mogao ih je prihvatiti bez dvoumljenja. Mnogi pasusi su se odnosili na učenja Zlatne Zore čiji su rituali najavljeni kao ništavni i neuskladivi sa svitanjem novog doba. Drugi su bili toliko revolucionarni i odvratni za njega tako da je na ovo neuobičajeno psihičko iskustvo odgovorio klasičnim Frojdovskim mehanizmom. Zakopao je holografski rukopis sa mnoštvom raznovrsnih materijala smeštenih na tavanu njegove kuće u Boleskinu, u Škotskoj, i onda sve to brzo zaboravio.

Još uvek je nejasno zašto je on zaista odbacio *Knjigu Zakona*. Istina, ona ga je hvalila do neba. Nazivala ga je prorokom koji je otkrovitelj Novog Æona koji sviće ljudskom rodu. "Blagoslov i obožavanje proroku ljupke Zvezde."

Skroman čovek bi se lako mogao uvrediti ovim nedvosmislenim uzdizanjem ega. Ali Kroli ni u kom slučaju nije bio skromna, povučena vrsta stvorenja, uprkos činjenici da je teoretski shvatao zablude ego-orijentisane filozofije kao što to AHA! jasno pokazuje.

*"Prestani težiti!
Uništi pristrasno Ja,
Urlik ćeš čuti - zver je ranjena! ...
Zaista, to "Ja" koje nije Bog
Samo je lav sa puta tvog!"*

Razmatranje njegove lične istorije veoma očito pokazuje da je njegov ego bio u znatnoj meri hipertrofirano. Bio je ambiciozan, sjajan i samoljubiv - i imao je sve prirodne mogućnosti za ispunjenje tih ambicija.

Bio je pravi buntovnik. Ta karakteristika vuče korene iz fanatičnog religioznog treninga koji su mu besmisleno nametnuli njegovi roditelji, pripadnici sekte poznate kao Plimutska Braća. On se nikada nije sasvim oslobodio svog prvobitnog protivljenja njihovoj gluposti; to ga je učinilo pakosnim pobunjenikom protiv bilo koje i svake vrste ortodoksne religioznosti. Skoro da nema nijednog dela od njegovog obimnog pisanog opusa koji je bez ovog podrugljivog neprijateljstva prema Hrišćanstvu, koji on nikada nije bio u stanju da odvoji od puke crkvene službe.

Imao je veoma avanturistički duh, i voleo je isprobavati sreću, mereći svoju snagu sa svim što je izgledalo da bi trebalo savladati. Kao dečak bio je bolešljiv i slabašan. U nekoliko engleskih škola u koje je upisivan, bio je prirodna meta razmetljivaca. Tinjajuća mržnja, kasnije potpomognuta mudrim uputstvima nekog tutora u njegovom mladićkom dobu, omogućili su mu da se odbrani i pobrine sam o sebi.

Siguran sam da ga je to usmerilo u pravcu planinarenja i divljih avantura da bi tako mogao dokazati svetu, a ponajviše sebi, da nije slaba kukavica. Tako se uspinjao na Alpe, Meksičke vulkane, Himalaje, prepešačio pustinju Saharu, lovio veliku divljač širom sveta, i izvodio opsežna ispitivanja i složene eksperimente sa drogama, meditacijom i magijom. Teško da bi se mogao nazvati beznačajnom osobom.

Uprkos ovome, bio je usamljen čovek. On je to znao, i uživao je u samotnjačkim vidovima svog života. Kasnije, kada je pronašao svoj privatni unutrašnji svet preko svojih mističkih iskustava, sebe je smatrao Alastorom, Duhom Samoće, Pustinjском Lutalicom.

Pa ipak, bio je egoista. Nikada se nije ustručavao od sveprisutnog nagona za propagandom, nikada ne vodeći računa o tome da li je to dobra, loša ili beznačajna - samo da je propaganda.

Istovremeno, bio je snob. Mada se podsmevao britanskom nižem plemstvu, jasno je da je žudeo da postane jedan od njih. Postoje neke napomene u njegovim spisima koje pokazuju da je on, iako potiče iz bogatijeg sloja srednje klase zanatlija, porodice uspešnih pivara u jednom delu Engleske, bespravno sebi pripisivao izmišljenu aristokratiju. Nije se zadovoljavao samo time što će sebe smatrati sa titulom pera u višim činovima aristokratije duha.

Zabavljao se nestajanjem u srcu Londona, preuzimajući kitnjasta imena (nom-de-plumes) koja su obezbeđivala tajnost ili anonimnost. Dobar primer je Grof de Swareff! Početkom veka, bio je uključen, mada sa strane, u pokušaj španskog ustanka, za što ga je Don Karlos zavitežio - sasvim beznačajno. Kada sam ja upoznao Krolija, njegova potsetnica je imala malu plemićku krunu i ime "Ser Alister Kroli".

Godine 1904. tokom posete Kairu, on se nije hteo upisati u hotelsku knjigu kao g. Alister Kroli. To bi bilo previše prozaično. Umesto toga, izabrao je ime Princ Chia Khan (izgovara se Hiua Kan). Bio je dovoljno pošten da napiše: "voleo sam da se šepurim okolo sa turbanom sa dijamantskim perjanim nakitom i širokim svilenim odorama ili zlatom izvezenim plaštom, sa ukrašenim talwar-om pored mene, i dva divna trkača koja raščičavaju put za moju nosiljku ulicama Kaira..."

U samoodbrani, nije se libio borbe svim raspoloživim sredstvima, čak i "prljavom igrom" kada bi mu to odgovaralo. To mu je uvek polazilo za rukom, sem kod nekih bednijih novinarčića i lovaca na skandale koji su uživali da izvrću svako njegovo odstupanje od prihvaćenih normi Viktorijanske Engleske. Tu su ga pobeđivali. Nemajući nikakve odbrane protiv svih tih klevetanja, razvio je oklop samozadovoljstva kao karakternu masku kako bi prikrio svoju preosetljivost i bolni osećaj uvrede.

Uprkos svemu tome, odustao je od uloge koja potresa svet, a koja mu je predstavljena u *Knjizi Zakona*; on je nije prihvatao.

Pet godina je vodio svoje poslove - bio muž i otac, pisac mnogih poetskih dela, planinar druge Himalajske ekspedicije, itd. - kao da nikada nije bio primalac novog otkrovenja. Međutim, polako i kao u parčićima, nadljudski zastupnici koji stoje iza diktata ovog magijskog dokumenta slamali su njegov tvrdoglavi otpor. Dešavale su se, jedna za drugom, naizgled slučajne pojave sa strašnom učestanošću sve dok konačno nije postao voljan da preuzme plašt proroka koji je bačen na njega.

Jednog dana, dok je za svog prijatelja tražio par skija na tavanu njegove kuće u Škotskoj, iznenada je nabasao na rukopis *Knjige Zakona*. Bio je preneražen. Kao da je to slučajno otkriće 1909. godine bilo poslednja slamka. U jednom spontanom činu kako divljenja tako i pokoravanja, on je pristao. Prihvatio je odgovornosti koje su detaljno navedene u tom dokumentu. Jedan od nekoliko rezultata proizašlih iz tog, preobraćeništva sličnom, prihvatanja, bio je i spis AHA!

U ovoj podužoj poemi, pokušao je da zajedno poveže jedan broj slobodnih niti u njegovom životu, kao i da potvrdi vrhunsku činjenicu da je on glasnik koji nosi poruku. Poema je sa velikom celovitošću i vanrednom snagom i rečitošću opisala mističku stazu u svim njenim varijantama sa kojima je Kroli bio upoznat sa praktičnog i eksperimentalnog stanovišta. U dugom pasusu opisano je osam udoва Joge, koje su, uzgred, koristili mnogi pisci bez trunke znanja. Ovaj pasus počinje ovako:

*"Za veliku kapiju ključeva je sedam,
K'o osam u jednom i jedan u osam."*

A završava sa:

*"Ovde te napuštam:
Ti si Majstor.
Poštujem Tvoj sjaj koji se prostire,
O Brate Zvezde Srebrne!"*

Ovome slede neki opisi ranih faza magijske prakse, što se u Zlatnoj Zori posebno zove "zurenje u duhovnoj viziji", koje, ako se pravilno privede logičnom kraju, može voditi ka višim mističnim stanjima:

*"Da, prvi pravi. I tada oblici sjajni
Bistar um zasipaju; gomila Bogova,
Trupa, sjaja, pejzaža;
Glasni odjeci Svetlosti.
Al' to su snovi, stvari u umu, fantazija, idoli.
Da tu nema spokoja tad ćeš videti.
Prethodna tri (sunce, mesec, munja)
Dvorane Istine prag su veličanstveni.
A s njima će biti zaista
Još i braća njihova.
I vizija zvana Lav Svetlosti,
Nalik na plam crveno-smaragdan,
Nevidljivom Rukom ustalasan.
Tu je još i Pehar, iz kojeg
Bukti pljusak krvi blaženstva Božjeg.
O, da pevamo te zvezdane arije!
Od milion mesečina hladnije!
O vode vestalske! Vino ljubavi
K'o lirska mu duša kopni!
Tu je Vetar, mač kovitlavi,
Vazduha zanos podivljali
Van prostora i vremena izbačeni.
Bože moj, čak i sada Te u tom
Kretanju vidim beskonačnom!
A iza je Disk, točak stvari;
K'o dragulj crni bezgranični
Što milionima krila zuji!"*

Ova poema sadrži i druge opise mističkih stanja svesti koji su jedinstveni u analima religijske literature. Naročito imam na umu izveštaj o razornom iskustvu za koje verujem da se desilo 1906. ili 1907. godine tokom ili odmah nakon njegovog prolaska južnim delom Kine blizu sadašnje Vijetnamske granice. Ovaj izveštaj se može uporediti sa Ser Edvin Arnoldovim prevodom *Bhagavad Gite* koji je nazvan *Nebeska Pisma*. U tom poređenju, moglo bi se reći da Kroljiev izveštaj ne zaostaje ni za tren.

*"Pričaj mi o tome!
O tome ne!
U Božjem vrtu od svih cvetova
Taj cvet nema imena.
Usne zaneme na taj Ključ Univerzalni
Koji leži u njegovoj tajni.
Ali ove vizije daju, znaj,
Slab i nestalan nagoveštaj,*

*Pa ipak nezaboravan, da iza njih vreba
Neki Radnik, veći od Njegovih dela.
Da, dato je onom koji se za akciju spravi,
Koji zaglupljen rečima nije,
Koji lagano život u ruku stavi
Da ga na zahtev Volje vine,
Da spozna taj Prizor iza Vela.
O, zrnca čistine i beline,
Ove vizije opisane!
Beskrajni Bog Svetla i Ljubavi
Poput zore sviće u duši.
I gle! Gle!
Veliki Bog Moći i Veličine!
Izvan uma, izvan vida,
Peče sjaj Njegovog plamenog pogleda!
Bezoblični, svi svetovi od plamena
Atomi tog vatrenog okvira!
Adept je uhvaćen i slomljen;
Pre izgovaranja Njegovog Imena, pogubljen!
U vatri toj duša izgara.
Kap jedna nebeskog pehara
Kao ponor je, more beskonačno
Koje upija sve što je besmrtno!
Oh, ali kroz to blistavilo svo
Sopstvo se iskazalo!
Pamćenje posrće k'o čovek slep za sve ostalo.
Kruni se govor, k'o stena krečnjaka,
Dok duša misli sigurno zna
Da će taj haos izdržati,
Istinu da Čovek je Bog
Kao Beskonačnu priznati."*

Tu je takođe i jedan izveštaj, kratak naravno, ali očaravajuće lep, o takozvanoj Abramelinovoj operaciji. Ovo slavno magijsko povlačenje je originalno opisano u *Knjizi Svete Magije Abramelina Maga*, koju je pre mnogo decenija sa francuskog preveo MekGregor Meters, jedan od prvih starešina Reda Zlatne Zore.

Pretpostavlja se da je autor ove knjige bio neki Abraham, na što ukazuje primanje njegovog sistema od nekog Egipćanina po imenu Abramelin. Ovde nesumnjivo ima mitologije, međutim sve to nije ni važno. Bez obzira na njegovo poreklo, vreme i autorstvo, videlo se da je ovo delo bilo korisno nekim adeptima Zlatne Zore i mnogim drugim studentima. Autor ne postavlja nikakve nemoguće zahteve kakvi se nalaze u prevarantskim grimoarima o krvi slepih miševa uhvaćenih u ponoć, ili četvrtog pera iz levog krila sasvim crnog petla, ili prepariranog oka nevinog velikog guštera, i tako dalje.

Iako je verovatno neke od zahteva teško ispuniti, uvek postoji odličan razlog za njihovo navođenje. Oni nemaju nameru da budu suptilni testovi operatorove veštine. Neke uvodne propise i zapovesti treba razmotriti, ali oni su u stvari tek malo više od saveta zdravog razuma, zbog održavanja pristojnosti u izvođenju jedne tako uzvišene operacije.

Na primer, čovek bi morao posedovati kuću gde se mogu preduzeti odgovarajuće mere protiv uznemiravanja i smetanja. Kada se to sredi, ostaje još samo ponešto da se uradi. Za tih šest meseci

u povučenosti, jedina preokupacija je težiti sa sve većom koncentracijom i žarom ka Znanju i Razgovoru sa Svetim Anđelom Čuvarem.

Godine 1899. Kroli je prvi put započeo ovo naročito povlačenje. Od toga nije bilo ništa, pošto je ubrzo nakon njegovog početka, izbio ozbiljan revolt u redovima članstva Zlatne Zore. Čim je to čuo, Kroli je odmah prekinuo Operaciju i javio se MekGregoru Metersu nudeći svoje usluge i bogatstvo ako bi to bilo potrebno. Kroli se našao usred osinjeg gnezda, i osećao se veoma krivim za ono za što nije bio nimalo odgovoran.

Nakon svog prvog Himalajskog neuspeha, vraćajući se u Englesku nekako utučen i obeshrabren, sreo je Rouz Keli i oženio se na brzinu. Ipak, nameravao je da operaciju započne neki drugi put. O njoj je razmišljao tri-četiri godine, i za to vreme stekao mnogo više magijskog i joga-iskustva tako da je shvatio da je njegov prvi pokušaj u tome propao zbog nedostatka odgovarajuće pripremljenosti. Njegova preokupiranost novom ženom bila je tako potpuna, da naravno uopšte nije bilo ni vremena ni interesa za bilo šta drugo, uključujući i Abramelina.

Treći pokušaj je izveo tokom prelaska južnih granica Kine. Pratili su ga žena, dete i verni sluga. U to vreme su se čas jedno čas drugo razboljevali, ili su pretile neke druge ozbiljne i nepredvidive opasnosti. Ipak, za svo to vreme od nekoliko meseci, jašući na malom poniju, ovaj čudni i neustrašivi heroj-kukavica izvodio je složen magijski ritual sa žarom i entuzijazmom. U Hramu koji nije izgrađen ljudskim rukama, konstruisao je Abramelinovo okruženje astralno u svojoj izvežbanoj imaginaciji, da bi ispratio upustva koja je prethodno dobio kao član Reda.

*"U ponoć na sred reke isplovi,
Gde je struja najmirnija,
Priziv duha u zlatno zvono udari;
I tada basmu izgovori:
"Anđele, moj anđele, priđi mi bliže!"
Praveći Znak Magistarstva
Štapom od lazurnog kamena.
I tada, možda ćeš videti,
Kroz mrklu, nemu noć tvoj anđeo dolazi,
On će svom srećnom ljubavniku pričati;
Moje će glupavo brbljanje prestati!"*

Glupavo brbljanje ili ne, poema nastavlja ovu prvu temu onom koja proizilazi iz iskrene i strpljive discipline.

*"Anđele, prizivam te sad!
Zvezdano čelo pogni ka meni!
Raširi orlovska krila iznad
Paviljona naše ljubavi!...
K'o Soko od Zlata si Ti,
Mnogostruk čudnovato,
Jer sav je plam nebeski
Tvoje ogledalo magijsko!
Padaju zvezde kao komete
Da ti odore ukrase, i krunu orose.
Ko ptice čudesne perje mesečevo
Vetrom silnim nežno ustalasano,
Uvlačiš svetlost nebesa svih u trag svoj.
Nebo umire u svetlosti peni mehurastoj,*

*Što se penuša oko tvog žara
Sklopiše se nad tobom kupole svih nebesa
Kada te spoznah ja - ja koji te volim.
Utisnuo si poljubac prekrasni
Na dušu moju, i ona je nestala,
Nestala iz sveg života,
Uzdigla se u beskonačan mlaz zvezdani
Tvog ličnog Æona... Teško meni!
Nestajem. Tvoje veličanstvo mistično
Ovu je iskru upilo."*

Neke od divnih izraza i rečenica u ovim citatima iz AHA! nosio sam u sebi godinama.

*"Otvori se, raznobojna cvetna čašice,
Dopusti Njemu da tvoj med ispije!"*

Ili ovu,

"Anđele, moj anđele, priđi mi bliže!"

Ove fraze, sa još nekim iz jedne ranije mistične pesme u prozi nazvane *Liber VII vel Lapidis Lazuli*, bile su odgovorne pre četrdeset godina za jedno od predosećajnih religioznih ili mističkih iskustava mog pupećeg duhovnog života.

Tu su i mnoge druge. Kandidat koga su život, iskustvo i proučavanje valjano pripremili otkriće svoje vlastite znake koji će služiti kao katalizatori unutrašnjeg života. Svaki čitalac je obavezan da otkrije svoj lični niz stimulansa. Oni su tu za otkrivanje.

Čin spiritualne pokornosti i prihvatanja usledio je odmah, uistinu ne pisanjem AHA! već putovanjem u Saharu sa jednim učenikom koji je služio kao pisar. Za vreme tog usamljeničkog pustinskog pešačenja, Kroli je svaki dan prizivao poneki od Ætira, suštinskih sastavnih delova Enohijanskog sistema magije. Dr. Džon Di, astrolog Kraljice Elizabete, razvio je ovaj sistem u saradnji sa čuvenim alhemičarem, Ser Edvard Kelijem. Međutim, Zlatna Zora je preuzela njihov sirovi i početni sistem i, sa svojim uobičajenim genijem, pretvorila ga u fantastično divan sistem koji je sistematizovao i sintetizovao svaku pojedinu komponentu njihovog učenja.

Nakon prizivanja anđela Ætira, Kroli bi ulazio u polutrans, diktirajući sve što je video i čuo svom učeniku Viktoru Nojburgu, koji je sve to beležio. Ovaj zapis je kasnije postao *Vizija i Glas*, najznačajniji spiritualni dokumenat. Međutim, ovo je bitno ovde pomenuti zbog toga što se tokom tih dnevnih invokacija i apokaliptičnih vizija stalno pozivalo na *Knjigu Zakona*. Oni su odobrili njegov čin pokoravanja, i usmeravali mu pažnju na zadatak koji ga je čekao.

Otprilike oko godinu dana posle tog pustinskog iskustva počeo je raditi na poetskom rasvetljavanju onoga što je on konačno i zastupao. U ovoj pesmi postoje neke uputnice na epizodu u Sahari, pošto je ona rezultirala njegovom drugim prelaskom Ponora, kritičnim događajem u njegovom spiritualnom životu. Tada je odabrao magijski moto V.V.V.V.V., koji ja lično zovem pet Ve-ova.

Ovaj kritični događaj u duhovnom životu nije pojava "slasti i svetlosti", u što bi nas uveravala većina mistika amatera. Čak i Dr. Karl G. Jung negde u svojim delima tvrdi da spoznavanje Boga može biti prepuno straha i užasa pre no što čovek napusti svoje Ja. To prati izvesno pucanje uma "po šavovima".

Mistici svih vremena su na razne načine opisivali to glavno razjedinjenje, pročišćenje ili pokoravanje duše pre njenog suočavanja sa Bogom pri sticanju kosmičke svesti. Ali nigde nije opisano tako rečito, kao jedna vrsta ludila, kao što je u ovoj našoj pesmi.

*"Crna je zamka u koju sam upao!
Kako dalje teško da bih znao.
Možda vreme nikad i ne briše trag.
Crno, crno, nepodnošljivi mrak!
Odlazi, odlazi, vekova utvaro!
Dovoljno je što sam prekoračio.
Otkrio sam tajnu veze misli za misao
Kroz godine nebrojene,
U sferama raznim, kroz živote mnoge,
Dovedene do tačke crnog oblika
Mog sadašnjeg postojanja.
Svoju sam tajnu otkrio.
Sve što sam oduvek bio
U staklo za paljenje sam uneo,
To žarište svetlosti i toplote
Sve što Ja jesam ugljenisalo je.
Runa je potpuna
Kad sve što ću biti ja
Bljesne k'o na nebu senka.
Tada sam odbacio rasuđivanje.
Bednu i prokletu stvar!"*

Odmah nakon opisivanja ovog prelaska pristupio je poučavanju osnovnih tehnika, i konačno tumačenju Zakona kao što je već izloženo u *Liber Legis*.

*"Čini što ti volja! jedina je reč Zakona
Koju sam čuo u postignuću svom. "*

Ovde je dato centralno jezgro otkrovenja iz 1904. i kojem je on posvetio, na ovaj ili onaj način, preostale godine svog života.

*"Ustani, stavi tačku na Ograničenja!
Greh je to:
Držati unutra sveti duh svoj!"*

Ostatak dela bavi se prepisivanjem i opisivanjem delova iz tri poglavlja te razarajuće Knjige.

Formu pesme čini dijalog između učitelja Marsijasa i njegovog učenika, Olimpasa. Kroli ukratko opisuje svoju nameru u uvodnom pregledu pesme nazvanom "Argumentacija", koji započinje rečima:

"Pred samo Svitanje, učenik dolazi da pozdravi svog Majstora, i traži pouku."

Uzged, moram pomenuti da 1932. godine, kada sam pisao *Drvo Života* (Weiser Inc., New York, 1969) - knjigu koja je izražavala moje shvatanje Krolijeve magije do tog vremena - posveta je glasila "Marsiasu, sa oštrim sećanjem na ono što je moglo biti". Tokom poslednje tri-četiri decenije nisam sreo nikoga ko je bar naslutio značenje posvete, što prosto znači da je ova divna poetska saga Krolijeve lične odiseje, koja se može naći u *Ekvinoksu III*, bila poznata žalosno

malom broju ljudi. Ustvari, ona je izrazila tugu i žaljenje s moje strane što se Kroli nije strogo posvetio magijskom vežbanju kako mi je obećao 1928. godine kada sam bio s njim u Parizu. Olakšanje tom razočaranju došlo je kasnije, kada sam shvatio da je on bio privremeno u jednom stanju koje bi se moglo nazvati spiritualna *pralaya* i neka psiho-socijalna dezorganizacija koja je proizašla iz pritisaka i napora prethodnih godina u kojima ga je Musolini proterao iz Italije, tobože zbog veza sa Masonima.

Međutim - vratimo se našoj pesmi. Izlaganje u formi dijaloga predstavlja neke manje tehničke teškoće. Ne bih mogao reći da je ova naročita forma najadekvatnija za svrhu koju je imao na umu. Pa ipak, te teškoće su razrešene i nadvladane; a sadrže manje kritike i beznačajne nedostatke.

Suština dela je uzvišena, uključujući snažnu i veličanstvenu poeziju koju treba sačuvati za potomstvo kojem će, nadam se, biti isto toliko puna značenja i nadahnuća kao što je bila meni.

Izrael Regardie
22. Avgust 1969.
Studio City, Calif.

AHA!

A H A !

Sedmostruka Misterija Neizrecive Ljubavi; Dolazak Gospoda u Vazduhu kao Kralja i Sudije ovog iskvarenog Sveta;

U kojoj je

U obliku Razgovora između Adepta Marsiasa i Olimpasa, njegovog Učenika, Čitava Tajna Puta Inicijacije izložena od Početka do Kraja; kao Instrukcija za Malu Decu Svetlosti.

*Napisao u Drhtajima i Poniznosti za Braću A.:A.:
Njihov veoma pokoran Sluga, Aspirant za njihov
Uzvišeni Red,*

Alister Kroli

ARGUMENTACIJA

Pred samo Svitanje, učenik dolazi da pozdravi svog Majstora, i traži pouku.

Nadahnut svojim Anđelom, on traži Učenje o metodu uznošenja u Znanje i Razgovor sa Njim.

Majstor otkriva doktrinu Pasivne Pažnje ili Čekanja.

To Učeniku izgleda teško, objašnjava se dalje, a Metod Povinovanja, Postojanosti i Strpljenja se poučava. Paradoks Ravnoteže. Neophodnost potpunog predavanja sebe novom elementu. Egoizam je na meti.

Majstor, da bi prikazao ovo Razaranje Ega, opisuje Vizije Djane.

Zatim opisuje odbranu Duše od spopadajućih Misli, i pokazuje da je dvojnost Svesti bogohuljenje protiv Jedinstva Boga; tako da je čak i misao koja je nazvana Bog poricanje Boga-kakav-je-On-po-Sebi.

Učenik ne vidi ništa sem bezizrazne ponoći u ovom Pražnjenju Duše. Govori mu se da je to neophodan uslov za Prosvetljenje. Zatim se pravi razlika između ove tri Djane, i one tri ranije vizije u kojima se stvari pojavljuju kao objektivne. Pored ove tri Djane tu su, štaviše, i Četiri druge od Četiri Elementa; i mnogo više.

Iznad ovih je Veo Paroketa. Njegovi čuvari.

Ružin Krst leži iza ovog vela, i s tim vizija zvana Višvarupadaršana. Pored nje, tu je Znanje i Razgovor sa Svetim Anđelom Čuvarem.

Beskonačan broj i raznovrsnost ovih Vizija.

Nemogućnost otkrivanja svih ovih istina spoljašnjem i neiniciranom svetu.

Vizija Univerzalnog Pauna - Atmadaršana. Konfuzija Uma, i Percepcija njegove samo-protivrečnosti.

Neophodnost nadmašivanja Razuma, kao što je Razum nadmašio Čula.

Drugi Veo - Veo Ponora.

Uzaludnost Govora.

Rasprava o sredstvima pomoću kojih se vizija pojavljuje u čistoj Duši je beskorisna; dovoljno je reći da se u nečistoj Duši neće nikakva vizija pojaviti. Praktična obuka je stoga očistiti Dušu.

Četiri moći Sfinge; čak i adepti jedva dolaze do jedne od njih!

Konačno Razaranje Ega.

Majstor priznaje da je on namamio učenika obećavanjem Radosti, kao jedine stvari koja mu je razumljiva, mada su bol i radost prevaziđeni čak i u ranijim vizijama.

Ananda (blaženstvo) - i njena suprotnost - označavaju prve korake staze. Konačno sve stvari su prevaziđene; pa čak i sad, ovo postignuće Mira je baš kao građevinska skela za Kraljevu Palatu.

Omotači duše. Napuštanje svega je nužno; adept opoziva svoje vlastite muke, pošto je razneto sve što je voleo.

Iskušenje Vela Ponora; Razotkrivanje Fabrike Uma, i njen krah.

Razlikovanje između filozofske vere i unutrašnjeg ubedenja.

Samasati - trans u kojem adept opaža svoju uzročnu vezu sa Svemirom; prošlost, sadašnjost i budućnost.

Upravlajući razumom, on postaje poput malog deteta i priziva svog Svetog Anđela Čuvara, Augoeidesa.

Atmadaršanu koja se javlja uništava Otvaranje Šivinog Oka; poništavanje Svemira. Adept je razoren, i tu se pojavljuje Majstor Hrama.

Učenik, pogođen strahopoštovanjem, objavljuje svoju odanost Majstoru, na što mu ovaj naređuje da se pre sjedini sa Augoeidesom.

Ipak, nakon velikog poništenja, adept se ponovo pojavljuje kao Anđeo da bi upućivao ljude u ovu doktrinu.

Opisana je Veličanstvenost Majstora.

Učenik, pogođen čudom, zaklinje se na postignuće, i traži dalje instrukcije.

Majstor opisuje Osam Udova Joge.

Učenik jadikuje o teškoći postignuća, Majstor izlaže draž samotnjačkog života.

Preostaje jedna sumnja: neće li svet biti u stanju da odmah prepozna Sveca? Majstor odgovara da se samo nesavršeni Sveci otkrivaju kao takvi. Među njima su osobenjaci i šarlatani, i oni koji se plaše i poriču Život. Ali, usredsredimo svoje misli na Ljubav, a ne na greške drugih!

Majstor priziva Augoeidesa; učenik je putem saosećanja skoro uznet.

Augoeides je Majstoru predao poruku; naime, da objavi Novi Put Ravnodnevice Horusa, kao što je otkriveno u Liber Legis.

On to i radi, i usklađuje ga sa Starim Putem pristupajući Testu Eksperimenta. Trebali bi stoga otići u Pustinju ili u Planine - ne! ovde i sada to će biti učinjeno.

Mir svim bićima!

A H A

- Olimpas. O majstore, pre nego rumena Zora
 Pozlati rosu lista i polja,
 I pozove latice nebeske ruže
 Nikada uvele da se ispruže,
 A hrabri glasnici u daljini razvijaju barjake
 Zvezde tajne i samotne,
 Dođoh da te pozdravim! Pognuću evo,
 Ka zemlji posvećeno čelo!
 I k'o što ljubavnik mesec miluje
 Dok u srebrnoj nesvesti boluje,
 Ka stopama tvojim pružam usne moje,
 Proseći mističke blagodati tvoje!
- Marsias. Šta stvarno želiš ti?
- Olimpas. Da mi se Anđeo obrati!
 "Da budem uznet sasvim!"
- Marsias. Odakle, kuda i kako?
- Olimpas. "Iz doma onog u ovaj - u ovaj
 Poljupcem mojim!"
 Krilima svojim!?"
- Marsias. Ti krila nemaš. Ali gle orla
 Što doleće iz Beline u kojoj boravi Bog,
 Neka te on otrgne i nosi
 Do blaženstva beskrajnog!
- Olimpas. Kako da dozovem? Kako da izustim zov?
- Marsias. Tišina je od Govora preča.
 Samo na drvo bez vetra
 Rosa se spušta, Sreća!
 I talas mali na vodi dovoljan je
 Da magično ogledalo Zvezda razbije.
- Olimpas. Duša se moja povija pod jakim pritiskom
 Besmrtno ljupkosti Boga.
 Reci, kako da pamet pomogne glupom
 Da spozna blizinu Boga svoga?
- Marsias. Najpre, nek duša u ravnoteži bude,
 Pero istine na oštrici brijača uma;
 Svako osećanje, sećanje i nadu zaboravi
 Njeno nebo bez zvezda nedirnuto ostavi.
 Konačno, neka bude zadovoljna, dvaput prazna;
 Nek ne bude ni srećna ni tužna;
 Nepokretna, slepa, gluva, bez govora moći
 I tek tada ona može u kraljevstvo svoje doći!
- Olimpas. Učitelju dragi, je l' moguće to? Nektar vino
 Zagorčano strogom disciplinom?
 Jer duša voli svog dragana, um.
- Marsias. Taj brak je jalov.
 Dušu moraš braniti od neprijatelja,
 Od stvorenja što ćud im nežna, sirenska,
 Na opasnu mami hrid!
- Olimpas. Ali, ti napomenu:
 "Bog je u svemu."

- Marsias. Zaista.
- Olimpas. Pa zašto se onda
Božanstva plašiti?
- Marsias. Bog je poput misli,
Poštuj to i zapamti.
Duša je ta što stvara duhove zle,
Mužjake rodoskrvne. Pobij ih sve:
Luna večne ljubavi
Lažne senke ne pravi.
- Olimpas. Koja je misao vredna?
- Marsias. Sem jedne stvarno nijedna,
I u njoj jedno je samo.
Postojan um moraš zadržati;
Tada ćeš neiskazano blaženstvo ugledati.
Zategni volju, i već ćeš saznati
Njena se snaga može zatezati.
Otpusti volju; sa tetive njene
Ta strela volje krila dobiće
I iz pustog boravišta svoga
Pronaći bezgrešno srce Boga.
- Olimpas. Izgleda teško.
- Marsias. Svaka stvar pobuđuje
Sebi jednake i suprotnosti svoje.
Budi veliki, i bićeš - tako mali!
Budi ništa, i bićeš Sve!
Nemoj jesti; i usta će puna hrane biti;
Pij, i duša će od žeđi umreti!
Napuni se; i ono što si tražio
Do najblažeg se razblažilo.
Isprazni se; i duhovi noći bežaće
Ispred Svetlosti žive.
Ko se za slamku hvata davi se;
Al' onaj koji tajnu mora otkrije,
Živi svom strašću svojih udova,
U zagrljaju vode, i pliva.
Gle, kako albatros nezgrapni
Nespretno na zemlji klima
Ali, jedan zamah krila, i on leti
K'o najljupkiji kavaljer u nebesima!
I ti misli svoje odbaci, težeći svom
Elementu novom plemenitom!
Zbaci okove zemlje, i uhvati se
Za ono neprolazno što uzdiže se
Pokidaj veze iz temelja
Venčane smrti vlastitog Ja.
- Olimpas. Zar je životni dah pustinjski vetar?
Radost je prošla sva,
Čemu težnja?
- Marsias. Prestani težiti!
Uništi pristrasno Ja,
Urlik ćeš čuti - zver je ranjena!
Rane češanjem žive. Zdravlje je mir.

- Najviše su Podudarnosti
Neznano i neiskazano, jer su spokojni.
- Olimpas. Smrt je dakle "postignuće" tvoje?
Sem da mrem - šta bih mog'o bolje?!
- Marsias. Zaista, to "Ja" koje nije Bog
Samo je lav sa puta tvog!
Zar ne vidiš (čak ni sad!)
Prvog okova Ograničenja pad?
Sopstvo nema udela
U zanosu srca.
- Olimpas. Majstore dragi, kaži mi
Kako pupoljak izbija u blještav cvet;
I kakva ekstaza mozga i krvi
Pečat lomi na grobnici onoga
Čiji dobitak šteta je za svet,
Našeg oca - Kristijana Rozenkrojca!
- Marsias. Čuj, čovek je k'o čvornati hrast stari
Na pustari, gde vetar škripavo urla.
I noć zemlju pritiska. Oluja se kovitla
Da stegne tišine grlo! A tik iza njega
Gomila oblake crnje od svega.
Ali gle! gle! Oluja kuglu izdiže
Vatre užarene. Pucanj. Bič munje
Uvi se oko njega. Gromovit tresak
Rascepi drvo staro. Kidanja urlik!
I noć je crnja no što je bila pre.
- Olimpas. O ne, majstore, ne! Zar užas vezan je
Tako čvrsto za put?
Život mora smrskan ostati
Otkos crni ugljenisani,
U tom obračunu žetve crvene!
- Marsias. Život traje. Oluja prolazi. Oblak nestaje.
Noć jasna postaje. I tada se onome koji istraje
Blagoslov neizmerne mesečine daje.
Oko adepta, vazduh se u kristal mrzne, zgušnjava;
Jedan ubod igle srce mu probada;
I tad se beskrajno čist
I nežan sjaj prolama...
- Led ga u dubine odvlači!
- Olimpas. Ali, može li glina sirova,
Okvir naš drhtavi,
Takav jad podneti?
- Marsias. I u crvu se skriva
Identična klica nepobediva.
Razaranje Svega
Beše i vrapca pad!
I više još; to svo umeće prevazilazi
Zanos takav da verno izrazi.
Uzbuđenje u sećanju zgasne kao svetlo nekog
Na rtu svetionika dalekog
Gde svetlosti ima samo na grebenima
Velikih talasa, i pene odsjajima!

-
- Olimpas. Je li tu kraj staze?
 Marsias. O moj genije!
 Staza - pravi put - tu tek počinje.
 Kada se svršava noć?
- Olimpas. Onda kad sunce, što pod horizontom čuči,
 Glavu svoju digne i grivu zabaci
 Spremno za skok.
- Marsias. Neka je tako. I posle tog
 Adept svoju finu ogradu čuva
 Od neprijateljskih strela razuma,
 Čvrsto svoj um grabeći
 Kao što se rvač ogromni,
 Skupljenom snagom survava,
 Nezaustavljiv k'o svet kružeći,
 Svog protivnika uz pod pritiska
 Veliki trenutak - i tu je kraj.
 A onda - sunčev sjaj!
 U živu kuglu svetlosti noć je pretvorena.
 I nema senke; ničega nema,
 Sem krajnjeg blaženstva.
 Biće je eksplodiralo. Ono postoji.
- Olimpas. Ah!
- Marsias. Ali um, što magle doji,
 Ne boravi tu.
 Adept iscrpljen ostaje na tlu.
- Olimpas. Je li to kraj?
- Marsias. Ima još nešto, znaj!
 Iznad svega život kao da je puls ljubavi,
 Tako da ovo svu ljubav prevazilazi.
- Olimpas. Jao meni!
 Ko to može postići?
- Marsias. Retke duše.
- Olimpas. Te svetlosti senku
 Vidim oličenu.
- Marsias. Takva je njena sakramentalna moć,
 Kad je sećanje zovne, ona zrači simbol svoj.
 Sveštenik Hostiju podiže,
 I blagoslov u istom trenu
 Zanemele vernike uzdiže.
- Olimpas. Pa kako onda obezbediti duše odbranu?
 Kako sprečiti tog nasrtljivca, Um?
- Marsias. Pogledaj opkoljeni grad,
 U ruševinama je sad,
 Đuladima izrovan, za odbranu nemoćan,
 K'o rana povijena, konturama smrti zahvaćena.
 I tada hrabri vođa dolazi,
 Garnizonom žustro prolazi!
 Zgusnite redove! Svi u rovove!
 Posluga hitro na topove!
 Iznova dižite skladište!
 Napadači iz prednjeg rova se povlače.
 Smrtonosne baterije ne bljuju više pakao svoj.
-

- Danima tako hrabro ratujemo,
I top za topom učutkujemo.
Dok na kraju najžešći ne prođe boj;
Osvojili smo sva brda okolna.
Napad je odbijen, tek granata poneka
Doleti iz skrivenog utvrđenja.
- Tako je i sa našim mislima!
- Olimpas. Neprijateljske misli, rđave stvari!
Lebde na krilima dičnim, k'o lešinari
Koji čekaju da žrtva nova
Zaostane za karavanom robova!
- Marsias. Sve su misli zle.
Misao je dvoje: vidilac i viđeno.
Izbegni to najveće bogohuljenje, sine
I zapamti Bog je Jedno.
- Olimpas. Bog je misao?!
- Marsias. O Bogu *misao*
Samo je dijamant smrskan;
Napast, idol, varka,
Bogohuljenje, rascep i zbrka!
- Olimpas. Moju jedinu uzvišenu misao ti odagna?
Ova noć beše bez zvezda zaista.
- Marsias. To je istina!
Ali ta praznina neopipljiva
Uslov je uspeha;
Kao što zemlja crna čeka da dobije
Prolećno zelenilo i jesenje obilje.
- Olimpas. Ova me ponoć duše plaši.
- Marsias. O, dobrodošao glasnik!
- Olimpas. Kako da se kontroliše užas uma?
Mrtva melanholija luda?
- Marsias. Veština je uzaludna.
Čista muževnost borbu podržava,
A Koren Života - Volja uvežbana
Od adepta porednika stvar.
- Olimpas. I šta se onda dešava?
- Marsias. Razum, kao zvon zvona
Rascepljen munjom, puca.
- Olimpas. Jesu li to prvi prizori
Koje magus opaža?
- Marsias. Da, prvi pravi. I tada oblici sjajni
Bistar um zasipaju; gomila Bogova,
Trupa, sjaja, pejzaža;
Glasni odjeci Svetlosti.
Al' to su snovi, stvari u umu, fantazija, idoli.
Da tu nema spokoja tad ćeš videti.
Prethodna tri (sunce, mesec, munja)
Dvorane Istine prag su veličanstveni.
A s njima će biti zaista
Još i braća njihova.
I vizija zvana Lav Svetlosti,
Nalik na plam crveno-smaragdan,

Nevidljivom Rukom ustalasan.
 Tu je još i Pehar, iz kojeg
 Bukti pljusak krvi blaženstva Božjeg.
 O, da pevamo te zvezdane arije!
 Od milion mesečina hladnije!
 O vode vestalske! Vino ljubavi
 K'o lirska mu duša kopni!
 Tu je Vetar, mač kovitlavi,
 Vazduha zanos podivljali
 Van prostora i vremena izbačeni.
 Bože moj, čak i sada Te u tom
 Kretanju vidim beskonačnom!
 A iza je Disk, točak stvari;
 K'o dragulj crni bezgranični
 Što milionima krila zuji!

Olimpas. Majstore!

Marsias. Slušaj, iznad tih znamenja
 Ne visi veo ljubavi;
 Već, čuvan budnim očima
 Dva puta po sedam strogosti,
 Veo koji se cepa samo kad koplje
 Kroz srce Isusovo prodre!
 Oni su moćni Čuvari Vatre,
 Svuda vitlaju njihove sablje!
 Oči su im žrvnjevi od zemlje veći;
 Usta njihova liju mora krvi.
 Proklet će svako biti
 Ako se o njih ogreši!
 Osvetnički izliv gneva njihova
 Zbrisaće ih u crna mora neumoljiva!
 Teško tragaču kad ne bi uspeo
 Probiti treptavi devičanski veo!
 Oblikuj sebe asketskom veštinom
 U jednu strelu azurnu
 Sa tetive Volje otpuštenu;
 Gle, Duga! Ti si hitac, plamen čisti,
 Ime minulo što odjeknu u Dvorani Smrti.
 Tu se Ružin Krst fino nazire.

Olimpas. Je li vizija to?

Marsias. Naravno.

Olimpas. Pričaj mi o tome!

Marsias. O tome ne!

U Božjem vrtu od svih cvetova
 Taj cvet nema imena.
 Usne zaneme na taj Ključ Univerzalni
 Koji leži u njegovoj tajni.
 Ali ove vizije daju, znaj,
 Slab i nestalan nagoveštaj,
 Pa ipak nezaboravan, da iza njih vreba
 Neki Radnik, veći od Njegovih dela.
 Da, dato je onom koji se za akciju spravi,
 Koji zaglupljen rečima nije,

Koji lagano život u ruku stavi
 Da ga na zahtev Volje vine,
 Da spozna taj Prizor iza Vela.
 O, zrnca čistine i beline,
 Ove vizije opisane!
 Beskrajni Bog Svetla i Ljubavi
 Poput zore sviće u duši.
 I gle! Gle!
 Veliki Bog Moći i Veličine!
 Izvan uma, izvan vida,
 Peče sjaj Njegovog plamenog pogleda!
 Bezoblični, svi svetovi od plamena
 Atomi tog vatrenog okvira!
 Adept je uhvaćen i slomljen;
 Pre izgovaranja Njegovog Imena, pogubljen!
 U vatri toj duša izgara.
 Kap jedna nebeskog pehara
 Kao ponor je, more beskonačno
 Koje upija sve što je besmrtno!
 Oh, ali kroz to blistavilo svo
 Sopstvo se iskazalo!
 Pamćenje posrće k'o čovek slep za sve ostalo.
 Kruni se govor, k'o stena krečnjaka,
 Dok duša misli sigurno zna
 Da će taj kaos izdržati,
 Istinu da Čovek je Bog
 Kao Beskonačnu priznati.

Olimpas. Majstore! Drhtim i radujem se!
 Marsias. Pred Njegovim istinskim glasom sumnja nestaje.
 Kao vrapci pred jastrebom
 Prhnu govora čavke drečave.

Olimpas. I tada je adept uveren u mističnu planinu?
 Svetlost i Ljubav u njoj Život su,
 Da li i oni pripadaju njemu?

Marsias. Da. A tu je Jedan najviši
 Kojeg sam spoznao, to je On.
 U koprenama zore povučeno boravi.
 Rumenilo On je, lahor,
 poljubac i pesma - taj skriveni!
 Plamen ružičasti nalik Ljubavi.
 Plavet njegovih očiju neba je suština,
 A njegova kosa penasta paučina
 K'o jasmin bleдозlatne boje;
 Od sveg žita u Raju ljupkije to je.
 O tamni bunari njegovih očiju!
 Dubina Ljubavi što u njima boravi
 Adepta silnim zanosom preplavi
 I on umire na sjajnim usnama
 K'o biser rose uhvaćen u granama Dana!

Olimpas. Kako je lepo o tome slušati,
 Kraj tvojih nogu bez svesti ću pasti.

Marsias. Ustani! Kada Njega upoznaš, kažem ti,

- Na Stazu mrak više ne može pasti.
 Izgubiš li Njega, izgubljen si zaista i ti!
 Ali On tebe nikada neće izgubiti!
- Olimpas. Reci mi
 Sve da znam!
- Marsias. O, da milion pesama imam,
 I svaka pesma reči milion,
 I svaka reč značenja bezbroj,
 Ne bih mogao nabrojati sve te
 Blažene ptice Lepote,
 Niti bih mogao skupiti bedne trine
 Te veličanstvene žetve miline!
 Zar nisi čuo pravu stvar?
 Taj svet zaista nema kraj.
 Baš kao kocka za kvadrat
 On je za ovaj.
- Olimpas. Neobično i uzvišeno!
 Plamenih točkova svetlo beskrajno!
- Marsias. Da! Imaginacija mahnilo kruži.
 Pre no što saznaš moraš postići,
 A kada saznaš - osetiš bol silni
 Što tišina voljne usne stiska!
- Olimpas. Govor uvek beše pomračenje misli.
- Marsias. Tako je, da ne bi istinu prekrili
 Tragaču koji tumara u tmuni
 Dvorana opsene, rekoše mudraci
 Svih krajeva, svih vremena: "Ćuti".
 Na jednu reč tvoj bi vid došao,
 A mi koji vidimo nemi smo!
 Hiljadu puta pokušali smo znanje preneti;
 Ali Govor nas je obmanuo. Tako surovo ismejani,
 Da svaka reč mrtva izgleda, k'o kristal zamagljeni,
 Iako se bolje za srce života pripija
 Od najvećih umetničkih rapsodija!
- Olimpas. Ipak, govori mi!
- Marsias. Ah, kad bih ti mogao pričati
 O tim beskrajima Svetla i Ljubavi!
 Tamo je Paun; u lepezi njegovoj
 Panovih pera neizmeran broj!
 Oh! i svako pero bezbroj očiju ima;
 - Kruna stvorenih misterija! -
 U svakom je Paun kao Prvi, isti.
- Olimpas. Kako to može biti?
- Marsias. Razum je proklet.
 To ne može biti. To jeste.
 Gle! Bataljon se na bataljon obruši!
 Rat je na Nebu! Duša tiho pevuši,
 Udarena trzalicom Volje;
 Ali, razum nem je; samo plač -
 - Krik konačne agonije njegove!
- Olimpas. Sigurno da bori se.
- Marsias. - Ogorčeno!

I pazi! on mora biti jak da bi umro!
 Slab i podeljen um u jednom uspeva
 Da potopi jedan rub, dok drugi izranja,
 K'o kad se ledeni breg otapa,
 Pod suncem žarkim prevrće i valja.
 Budi jak, gospodar Misli,
 Uravnotežen iznad čuda i pameti,
 Čitav um ispod površine potisni,
 Bez šanse da ispliva tad ga potopi,
 Sa njegovim elementom pravilno sjedini,
 Da svoje vrhove nazubljene
 Vazduhu neprijatnom ne izlaže!
 Ovo je drugi veo; i stoga
 U prvi mah žrtvovasmo čulne stvari
 Na oltaru njihovog Boga,
 Sad Druga Faza mora ideje da porazi
 Da bi se stiglo do onoga
 Koje se izvan mozga nalazi.

- Olimpas. Do onoga što je? - ni osećaj? ni misao?
 Marsias. Znanje je tek iskustvo
 Sa svešću o sebi samom.
 Pčela - prvi majstor geometrije,
 Nijednu reč za sve to imala nije;
 Jer mudrost nije majka-um!
 Tako i za adepta kažu da je lud
 Zbog njegove iskrene nemoći da objasni.
 Jezik stvara lažne misli;
 A prave rađaju jezik lagano.
 Nakon iskustva nečega što upoznamo
 Raste i potreba da mu ime damo.
 Stari su zato čovekov um poredili
 Sa vrludavim vetrom neukrotivim.
 Poneka budala misli da su imena stvari;
 I o duhovima i dušama naglas se hvali.
 Religija sledi igru reči samo!
 A mi, koji onog Svetog znamo,
 O kojem sam ti pričao, uzalud tražimo
 Oblik ili reč da ga objasnimo.
- Olimpas. Očaj čoveka!
 Marsias. Čovek je seme nezamislivog cveta.
 Jednostavnošću misli i dela
 Već ovog trena može da procveta!
- Olimpas. Duša je bezbedna, može li
 Neometano vizija da se u njoj pojavi?
- Marsias. Iako smireno i čisto izgleda,
 Možda se poneka misao ulegla
 U njegov um, da zaustavi adepta.
 Očekivanje uspeha dovoljno je
 Da silu misli jedne razbije.
 A tada, šta preostaje?
 "Čovekova vizija traje, u Božjoj nestaje";
 Ili, "Božjom milošću Svetlost se

- Izabranom nasledniku Neba daje".
 Ovo su samo teze jalove,
 Presahlo vime krave Teologije.
 Posao je posao. Jedina stvar za koju znamo:
 Bogovi traže ogledalo neuprljano.
 Očisti dušu svoju što bolje!
 Usavrši strogu kontrolu volje!
 Za ostalo, čekaj! Kad se nebo jednom razvedri,
 Zora ne traži dozvolu da se pojavi!
- Olimpas. Dosta! Učiniću tako.
- Marsias. Stani! Polako.
 Velika reč "smeti" oklizne se lako.
 Svaki čovek je Edip koji veruje
 Da četiri Sfingine moći poseduje,
 Volju, Hrabrost, Znanje, Čutanje. Sine,
 Čak i adept jedva se do neke od njih vine!
 Tvoje Misli - opadaju k'o plodovi truli.
 Al' da bi uništio moć koja ih stvara -
 - Tvoje Ja? Čoveku za to treba
 Da dušu iz korena iščupa!
 Dete, to je bajka o mandragori!
- Olimpas. Ali, Staza je radost rekoste mi.
- Marsias. Beše to laž da te namami!
- Olimpas. Majstore!
- Marsias. Radost i bol mozga tvog srodne su igračke.
 I početne vizije izvan njih prolaze!
- Olimpas. Ni sve račvaste rune koje sam savladao
 Ne pokazaše da istina je tako jasna.
 Shvatam, Jednostavnost nedokučiva!
 Zgnječena k'o slepi crv kopitom
 Svega što jesam, što vidim i osećam,
 Moja istina beše tek poneki žig
 Što me probadao kad god zapevam.
- Marsias. Na početku žestina je ta
 Što izumiranje uma označava.
 Zanos i bol dušu kidaju.
 Oni su ti što kontrolu prekidaju.
 Gle kako adept u vazduhu mirnom lebdi,
 K'o zamišljen soko, uravnotežen u samom sebi.
 Bik po tvrdom tlu otežano gazi!
 Kad prva zanosna patnja prolazi
 - Ravnoteža dolazi.
- Olimpas. O kako su predivne
 Uzvišene aleje istine!
- Marsias. Tada se prvi bljesak straha i svetla
 Uviđa kao senka, spoznaje kao greška.
 Onda se svetlost kao svetlost javlja;
 Dok ona raste osećaj mira postojano sja;
 A strast žestoka, koja je dušu povezala
 Sa Bogom njenim, čestitu kontrolu dobija.
 Intimno, atomsko blaženstvo,
 Poslednji je izraz tog poljupca.

- Nema zanosa, mir, čisti mir samo!
 Rosa nevidljiva se podiže
 Iz velike majke, fino se uspinje
 I celiva lišće! Da, i na kraju,
 Vizija mora prevazići svaku viziju.
 Ove slave samo su skele drvene
 Oko Kraljeve Palate Zatvorene.
- Olimpas. Ipak, pre no što novi cvet procveta,
 Rekoste, duša je iz korena razneta.
- Marsias. Dođosmo, evo, do stvari intimnih
 Koje poznaje tako malo njih!
 Za stvari spoljašnje
 Čovekovo biće najpre prijanja.
 Kada se njih oslobodi -
 Unutrašnje omotače kao spoljašnje opaža.
 Skidaj redom te usnolike
 Iz pupoljka ruže nežne laticice!
 Uvek se nova pogledu tvome pokazuje.
 I šta ih sem Želje povezuje?
 Te bolesti najstrašnije grozne Sudbine!
- Olimpas. Napustio sam sve da bih kročio
 Brilljantnom stazom naviše!
- Marsias. Lako je reći. Da bi se napustilo sve,
 Sve bi se prvo moralo voleti i posedovati.
 Ni ti ni ja nismo prestali robovati.
 Jer ja - skeptik - ponudih pola u šali,
 Za tren sve se od mene udalji.
 Ne bez bola! ONI su moje dete ubili,
 Ženu mi do sramote svukli
 Gnusnije od smrti, u divljinu odvukli
 Moje telo izmučeno, mladosti me lišili,
 Zdravlja, bogatstva, lepote, zanosa, ljubavi.
 Jesi li sve napustio?
 Probaj baciti prašine trun u oko!
- Olimpas. Ali, to je drugo!
- Marsias. Život je jedno. Život je Magija.
 Fizičko telo (kako to čovek naziva)
 Privremeno je boravište
 Za adepta, naslednika sunca!
 Bombarduj kuću! Ona stenje i zjapi,
 Adept se probija, i beži toj propasti!
- Olimpas. Je li to blago poređenje
 Za sličnu propast uma?
- Marsias. Da! Slušaj Iskušenje Vela,
 Drugog Vela! ... O, poštedi me tog
 Sećanja magijskog!
 Teško mi je da pokažem Veo Ponora.
 Ne, neka ispovest bude potpuna!
- Olimpas. Majstore, padam pred noge tvoje -
 Zašto se krvlju i rosom znoje?
- Marsias. Dah mi hvata užas slepi.
 Jer staza ponora prolazi

Kroz stvari crnje, tmurnije od smrti!
 Hrabrost i volja! Čemu njihova moć?
 Um se k'o poplašen konj propinje.
 Nije moguće nikakvo pamćenje,
 Tog - tog pakla neizmernog.
 Čak i senke što se pojavljuju
 Stvari su previše strašne za priču!
 U žetvi užasa Sudbine nema takvog zla.
 Beli izvor govora
 Guši se kraj svog izvora.
 Znaj, zdrav razum svoj smer održava
 Pomoću toga da sve što zamišlja
 Uzročne il' moguće veze ima.
 Uništi misli, um uništi!
 O zverinja, slepa i bezdana
 Sveg ludila rupčago tamna!
 Adept do tebe mora prokrčiti put!
 Ovo je kraj sveg našeg bola,
 Mozak se rastvara!
 Al' gle! na to se nikakav malter ne hvata;
 Ruši se kuća - gomile cigala!
 Gubi se smisao svega što čujem
 Tap, tap, k'o zvuk izdvojen,
 Tupka, lupka, čagrlja, udara,
 Tap, tap, tap, i ništa se ne dešava!
 Preko zastora duše
 Besmislene halucinacije kruže.
 I najmanji talas na reci liči na
 Ludilo manijakovog sna!
 Jer u sopstvu nema lanca pamćenja
 Što slamke vezuje - uzročnog užeta!
 Rascepljeno Ja! Ludilo, praznina,
 I zakona i postojanja,
 Ego i Svemir padaju u crno
 Prokletstvo haotično.

Olimpas. Tako se završava istraga filozofije:
 "Summa scientia nihil scire".

Marsias. Da, ali toj razumnoj tezi
 Nedostaje pečat stvarnosti.
 Vizija ta bojna je sekira
 Što lobanju moju razbija.
 Muka mi je. Oh, oprosti mi!
 Duša mi je puna slabosti.
 Pusti da mrem!

Olimpas. Moje biće pije
 Otrov-nektar Sfinge.
 Gorak je to lek!

Marsias. Crna je zamka u koju sam upao!
 Kako dalje teško da bih znao.
 Možda vreme nikad i ne briše trag.
 Crno, crno, nepodnošljivi mrak!
 Odlazi, odlazi, vekova utvaro!

Dovoljno je što sam prekoračio.
Otkrio sam tajnu veze misli za misao
Kroz godine nebrojene,
U sferama raznim, kroz živote mnoge,
Dovedene do tačke crnog oblika
Mog sadašnjeg postojanja.
Svoju sam tajnu otkrio.
Sve što sam oduvek bio
U staklo za paljenje sam uneo,
To žarište svetlosti i toplote
Sve što Ja jesam ugljenisalo je.
Runa je potpuna
Kad *sve što ću biti Ja*
Bljesne k'o na nebu senka.
Tada sam odbacio rasuđivanje.
Bednu i prokletu stvar!
I zbrisao Voljom metafizike tkanje,
U lavirintu slepom nasmejan,
Gde je siva stara zmija ludila
Svoje divlje prokletstvo istkala!
Dok sam se bespućem probijao
Kroz Kineske klisure bez sunca,
Dete malo sam postao.
Vrteći se nad ponorima, bezimenim rekama,
Plavetnilu čudesnom, mesecima,
Na golim pustim brdima,
Na ciči zimi, na suncu paklenom,
U tropskoj šumi, snegu Tatarskom,
Ili na ostrvlju smaragdnom,
Vidi me - vođen nekom rukom mudrom
Koju nisam prepoznao.
Četiri puta na dan,
Ja, samotnjak očajan,
Nežnim obožavanjem Njega sam zazivao,
K'o što se okeanu udvara rose kap.
Stigao sam tada u svojim lutanjima
Do drevnog parka zapaljenog vilinskim stopalima.
Ljubavlju obuzet uzdigoh se
Izvan, iznad plima egzistencije.
Veličanstveni prizor neizdržljive svetlosti
Celog svemira, što istka
Lavirint života i ljubavi
Bljesnu u meni.
Tad neka volja ogromna,
Moja il' tuđa,
Gurnu zanos kroz tu viziju veličanstvenu.
Sva svetlost zgasnu u noć besmrtnu,
Svet uništen biva
Otvaranjem Oka Majstorova.
Kako to da se opiše?
Olimpas. Majstore, Majstore!
Osećaj neke božanske nesreće

-
- Marsias. Ponižava me.
 Zaista,
 Na oltaru nema božanstva!
 Al' sva iluzija nestade,
 Gledaj Onoga koji jeste!
- Olimpas. Kraljevski uvijen,
 U vazduhu čudnu muziku čujem!
- Marsias. To je hor anđela,
 Svestan velikog Iskušenja
 U koje se upustio i izvršio
 Još jedan Brat Sunca!
- Olimpas. Majstore, velike ptice krik
 S bujicom groma se meša.
- Marsias. To je reči odjek
 Koji svemir cepa.
- Olimpas. Majstore, tvoj stas nebo premošćava.
- Marsias. Zbilja; ali to nisam ja.
 Adept se rastvara - fantomski oblik bled
 Izdahnut iz crnih usta oluje.
 To je neko drugi što diže se!
- Olimpas. Al', ipak u tebi, kroz tebe!
- Marsias. Ja ne.
- Olimpas. Za mene to si ti.
- Marsias. I to je dovoljno da zapečati
 Volju tvoju? Zar da u krilo Boga
 Baciš sudbu svoju? Onda, dobro!
- Olimpas. Da, nema čini moćnije.
 Kroz život i smrt, zemljom i vodom
 Slediću te najistrajnije.
- Marsias. Sledi sebe, ne mene.
 Svetog Anđela Čuvara imaš ti,
 Dužnog da te vodi iz gorke pustoši
 Prema dubini nedokučivoj
 Njegovoj zemlji zaveštanoj.
- Olimpas. Ti koji si upoznao ključeve majstorstva
 Od stvaranja svih misterija,
 Reci mi, šta sledi velikoj Božjoj oluji
 Koja njegov svet u prah pretvori?
- Marsias. Ja, čak i ja - čovek, postadoh
 K'o veliki mač plamena blistavog.
 Moj život, svetošću protkan,
 Sopstvene lepote svestan,
 Poput izvora koji se izliva
 Sa granice snegova,
 Poslao je svoj potok kristalni
 Da obraduje srca ljudi,
 Da njihove živote izludi
 Opojnim blaženstvom
 (Vina pomešanog sa mirom i ambrom!)
 Ovog mirisa slatkasto-gorkog,
 Bljeska vresovog cveta bodljikavog
 Koji predstavlja Mudrost Puta.
-

- Zatim izranja od gline statua,
 I svo Božje sumnjivo očinstvo
 Uviđa se k'o najveće dobročinstvo.
 U suncu milom i zdravom boravi!
 Svet senki sam ostavi!
- Olimpas. Za svakog postoji kruna;
 Za svakog postoji i tron!
- Marsias. Ta kruna je Čutanje. Zapečaćena i sigurna!
 Taj tron je Znanje savršeno čisto.
 Ispod tog trona u obožavanju
 Stoje vrline u blaženom skupu;
 Milosrđe, veličanstvenost i sila,
 Snaga, sklad, lepota, sjaj i pobjeda,
 Plamenova pljusak zvezdani
 Što zasipa njihov krin čitavi,
 Đerdan od čistog svetla,
 Što se spušta sve do Temelja;
 Na kom jedan biser - Svemir, visi,
 Nalik na okrugli dragulj radosti.
 Nije više pao! Nevesta zatočena
 Stidi se da bude zadovoljena!
- Olimpas. Sve ovo, kada se jednom Oko otvori?
- Marsias. Rubinova ruža i krst zlatni
 Nestaju, kad iz daljine plamti
 Sokolovo oko što Srebrnu Zvezdu zaslepi.
 O braćo Zvezde, milovani
 Njenim hladnim plamom od čela do grudi,
 Još neki zanos postoji li
 Da ovog palog i bledog neofita uzbudi?
- Olimpas. Oh, ali za tim potrebe nema!
 Gorim ka ponoru Blaženstva.
 Pozivam Četiri Moći Imena:
 Zemlju, vetar i oblak,
 More, dim i plamen da svedoče:
 Ovom trojnom Zvezdom kunem se
 Da ću preći račvastu prepreku.
 Ali kako? Savija se i naslanja
 Najjača volja koja sredstva nema.
- Marsias. Za veliku kapiju ključeva je sedam,
 K'o osam u jednom i jedan u osam.
 Najpre, neka tvoje telo bude smireno,
 U pokrov volje povijeno, mrtvački ukočeno;
 Tako da bi pobaciti mogao
 Nemirnu decu što zadirkuju misao.
 Zatim, neka disanje bude duboko,
 Lagano, sporo i ravnomerno;
 Kako bi biće tvoje u skladu bilo
 Sa zamrlošću velikog okeana tihog.
 Treće, nek' ti život bude čist i spokojan
 K'o palma u zavetrini nežno zanjihan.
 Četvrto, volja za životom nek' bude vezana
 Jedino za ljubav prema Dubinama.

Peto, neka misao, božanski slobodna
 Od čula, suštinu svoju ispita.
 Svaku misao kada se pojavi zapažaj;
 Iz časa u čas pažnju povećavaj!
 Zadubljen i pronicljiv, okrenut sebi,
 Nijedan atom od analize ne poštedi!
 Šesto, čvrsto zadržan na jednoj misli,
 Svaki šapat vetra umiri!
 I kao plamen uspravan, nepomični
 Spali svoje biće u jednoj reči!
 Nakon toga, taj zanos umiri,
 Smelo i snažno meditaciju produži,
 Čak i Boga ubij, ako bi ti On
 Skretao pažnju od čina odabranog!
 I, kad se u jednoj prevaziđu sve stvari
 Vreme je da procveta cvet ponoćni!
 Sjedinjenost postoji. Al' čak ni u njoj,
 Ne smeš pogrešiti, sine moj,
 Da bi se uzdržao od izražavanja,
 Pogled usmeri ka mračnom korenu zanosa,
 Odbacujući oblik, pojavu, važnost i ime
 Čak i ove svesti uzvišene;
 Prodri do srca! Ovde te napuštam:
 Ti si Majstor.

- Poštujem tvoj sjaj koji se prostire,
 O Brate Zvezde Srebrne!
- Olimpas. Ah, ali ja se ne smem opustiti.
 Protive se čarobnjaci i džinovi;
 Moji su neprijatelji ljudožderi i zmajevi!
 Levijatan pliva ka meni,
 Boreja duva, riču lavovi!
 Nema Zefira, ni veselih himni
 Pean Hodočasnik Ruže!
- Marsias. Ja podučavam kraljevski put svetlosti.
 A ti, pustinjače pobožni,
 Svoje sudbine se oslobodi.
 Mesto za svoju Školu pažljivo odaberi.
 Neka to bude sveta šuma skrovite tišine
 Kraj reke, bistre i mirne,
 Ispod isprepletenog korenja
 Treperavog veličanstvenog drveća
 Na mirnom vazduhu;
 Zelene se trave nežne izdanci,
 Između njih mahovina i paprat usnuli,
 Vodom okruženi ljljani,
 Granama uhvaćeni sunčevi zraci.
 - Tiho i večito veče!
 Slab je i uporan zvuk
 Vodopada postojanog
 Sve ptice nebeske nadjačao.
 U takvoj okolini biće očarana
 Ta središnja vatra besprekorna,

Taj rezani dragulj božanstva,
 Kao Istina unutar smaragda!
 Onda ćeš u reku po mraku
 Spustiti brezovu barku;
 U ponoć na sred reke isplovi,
 Gde je struja najmirnija,
 Priziv duha u zlatno zvono udari;
 I tada basmu izgovori:
 "Anđele, moj anđele, priđi mi bliže!"
 Praveći Znak Magistarstva
 Štapom od lazurnog kamena.
 I tada, možda ćeš videti,
 Kroz mrklu, nemu noć tvoj anđeo dolazi,
 I čuti prigušen lepet krila njegovih,
 Videti zvezdane grudi ukrašene
 Sa dvanaest kamenova od dvanaest kraljeva!
 Blagom svetlošću zvezda
 Njegovo će čelo biti krunisano,
 Dok na njemu svetluca
 Oko moćno i prodorno.
 U nesvest padaš; a glas mu suptilni
 Tvoja će ljubav uhvatiti.
 On će svom srećnom ljubavniku pričati;
 Moje će glupavo brbljanje prestati!

Olimpas.

Od žurbe svete ja ću izgoreti.
 Ova doktrina sladak ukus ima
 Da su mi kisela sva druga vina.

Marsias.

Sine, za svaki cvet postoji pčela.
 Otvori se, raznobojna cvetna čašice,
 Dopusti Njemu da tvoj med ispije!

Olimpas.

Ali jedna sumnja ostaje.
 Taj nezamisliv dobitak kad duše ostvare
 Zar ih drugi primetiti neće, kao mudrije
 Od pukih sudbina smrtnih?

Marsias.

Nisu takvi savršeni sveci.
 Imaginacija uzmiče pred njihovom istinom,
 Koju oni velom čvrsto obavijaju
 K'o što za vreme velikih snegova
 Najviši vrhovi oblacima
 Svete glave do nevida skrivaju.
 Razdvoj planove!
 Jednostavan i pošten gospodin budi!
 Nek' ti telo i maniri budu opuštene,
 a ne napadnim svetostima naduveni!
 Ko se još bori poput sveca vojnika?
 A pogledaj kako adept slikar slika!
 Slabe su one duše koje se plaše
 Pritiska zemlje na svetost njihovu!
 Oni poste, jedu hranu neverovatnu,
 Brbljaju o pasulju i bratstvu,
 Nose sandale, dugu kosu, kamašne,
 Misleći da to od njih čini Arahate!

-
- Kako da čovek stiša oluju u duhu svom?
Jednostavnom Odećom i Hranom Običnom!
- Olimpas. Takve svece znam.
- Marsias. Taj porok lagodan;
Veoma dobro reklamiraju!
Bedne duše im se zadovoljavaju
Vetrom duhovnog ponosa. Oni poriču sve.
Nemojte jesti: "Za dušu meso otrov je!
Nemojte piti; ni pušiti; volju porecite!
Vino i duvan našem zdravlju štete."
Život je Magija;
Volja-za-Životom Potvrda je najviša.
Te stvari koje uzmiču ispred Života
Nisu ništa vrednije Nebu no Zemlji.
Potvrđi večito Da!
- Olimpas. Bar jedan uspeh postižu sveci ti:
Savršenstvo njihove uobraženosti!
- Marsias. Dosta. Duša se hrani finije
Hlebom i vinom meditacije.
Zaboravi na njihovu i našu manu;
Usmerimo sve misli na Ljubav samu!
Ah, dete, gore svaka kruna i tron
Svetinja je ljubavi.
Na Njegovom oltaru toplom i tajnom
Pehar vina savršenog stoji,
Kao lek je svaka od njegovih kapi
Za sve boli od kojih duša pati.
Đinova kćerka plamena
Krilati svitak mi je donela,
U kom pročitah basmu što ima
Znanje tog Kralja nad Kraljevima.
Anđele, prizivam te sad!
Zvezdano čelo pogni ka meni!
Raširi orlovska krila iznad
Paviljona naše ljubavi!...
Ustani sa svojih zvezdano-safirnih prestola!
Gledaj, kako se kroz nebesa oživela
Zlatni plamen lepote prolama
Verne legionare najavljujući,
A plamen njihovih džilita zlatnih
Brani te, paladine neuporedive.
Gle, njihove su upaljene svetiljke,
Blistavi zvezdani grozdovi što krase
Vijugave bujice onih plavih krila sjajnih
Koja mog anđela donose!
K'o Soko od Zlata si Ti,
Mnogostruk čudnovato,
Jer sav je plam nebeski
Tvoje ogledalo magijsko!
Padaju zvezde kao komete
Da ti odore ukrase, i krunu orose.
K'o ptice čudesne perje mesečevo
-

- Vetrom silnim nežno ustalano,
 Uvlačiš svetlost nebesa svih u trag svoj.
 Nebo umire u svetlosti peni mehurastoj,
 Što se penuša oko tvog žara
 Sklopiše se nad tobom kupole svih nebesa
 Kada te spoznah ja - ja koji te volim.
 Utisnuo si poljubac prekrasni
 Na dušu moju, i ona je nestala,
 Nestala iz sveg života,
 Uzdigla se u beskonačan mlaz zvezdani
 Tvog ličnog Æona... Teško meni!
 Nestajem. Tvoje veličanstvo mistično
 Ovu je iskru upilo.
- Olimpas. Živeo! Živeo!
 Beli sjaj kroz neprozirni veo!
 U zanos sam uvučen s tobom.
- Marsias. Poruku imam. Stani!
 Nebo je znanje poslalo
 O putu novom dražesnom
 U Elemenat Tajni.
- Olimpas. Majstore, tajnu magijsku objavi
 Dok sjaj se još pripija!
- Marsias. Već sam odnet na krilima plavim
 U suštinu Svega.
 Sada, sada ja stajem ponovo na zemlju,
 Mada, plamteći kroz svaki nerv i venu,
 Svetlost još održava svoj horski smer,
 Puneći mi telo silom vatrenom poput Božje.
 Čuj sada Otkrovenje tek okriljeno
 Na ovim usnama nevoljnim!
- Olimpas. Drhtim poput jasike, k'o svetlo
 Na reci kišnoj treperim!
- Marsias. Čini što ti volja! jedina je reč zakona
 Koju sam čuo u postignuću svom.
 Ustani, i stavi svoju ruku na Boga!
 Ustani, stavi tačku na Ograničenja!
 Greh je to:
 Držati unutra sveti duh svoj!
 O, ti koji se ranjavaš na svojim preprekama,
 Prizovi Nuit pod njenim zvezdama
 Sa čistim srcem (njen miris zapaljen
 Od smola i štapića, u zlato pohranjen),
 Pusti u njega malo zmijskog plamena,
 I tvoja duša će uspeti
 Da legne na njene grudi. Gle!
 Ti bi dao sve - a ona viče: Ne!
 Uzmi sve, i uzmi me!
 Sakupi device, mirise egzotične,
 I velike bisere skupocene!
 U odori jednostavnoj,
 Bogato okrunjen, obožavaj me!
 Pojasu kugle, volim te!

- Pohotljivog, bledog i purpurnog, velom obavijenog,
 Labude - srebro ploveće, volim te.
 Ja sam pijanstvo najintimnijeg oseta;
 Zagrljaj duše moje za tebe je!
 Nek moja sveštenica stane naga i radosna,
 Nežnim usnama vernih sledbenika blago pirkana,
 Na moj svetlucavi oltar kameni,
 Zanesena u svojoj ljubavnoj pesmi
 Govori zauvek: K meni! K meni!
 Ja sam plavoveđa kći sunčevog zalaska;
 Sveokružujuća voda; goli sjaj neba
 U sladostrasnoj noći sam ja!
 Pesmom, mirisom, draguljem,
 Ruže moje probudi svu rumen
 - I cvetaj! Za mene pij!
 Voli me! Volim te, moja ljubavi,
 Moj gospode - K meni! K meni!
- Olimpas. Nema grubosti u ovim rečima -
 Je li život, je li smrt prevaziđena?
- Marsias. Postoji Zmija što radost i Znanje pruža,
 I pijanstvom napred pokreće srca.
 Čudne droge Hadit su tvoj,
 I gutljaji vina čarobnog!
 To ne škodi. Ne žive tvoji pustinjaci
 U hladnoj tajanstvenoj ćeliji,
 Već ispod purpurnih baldahina,
 Kod prsatih ljubavnica
 Veličanstvenih poput lavica.
 Nežna i strašna milovanja!
 Svetlost i vatra žive u žudnim očima;
 A kosa ogromna svud oko njih rasuta.
 Oni vode svoje trupe ka pobedi:
 U svakom veselju oni su kraljevi;
 Pogledaj zmiju tajnu pred skok sklupčanu,
 Da svet osvoji! O svešteniče i kralju,
 Neka se svetkuje, razmahuje, bori,
 Peva, udara, nek' bude pir strasti!
 Deluj; budi ležaj dela! Izdrži! Izdrži!
 Poljubac zvezde k'o zlato što se topi.
 Ojačaj! Uzdigni se! Sada umri -
 Ah! Ah! Prevaziđi! Prevaziđi!
- Olimpas. A ja?
- Marsias. Moj stas zvezde će nadvisiti;
 On je to rekao! Ljudi će me obožavati
 Na liticama golim, u šumama skrovitim,
 Od sada do večnosti.
- Olimpas. Živeo! Obožavam te! Slavimo!
- Marsias. Ja sam posvećena Zver.
 Sagradio sam Odvratani Dom.
 Bludnica je moja Supruga -
- Olimpas. Šta sve to znači?
- Marsias. Ti ne možeš znati, ne,

- Olimpas. Dok ne prođeš Četvrto Iskušenje.
 Obožavam te. Teku mesečevi zraci
 Zapovednički bogati i stvarni,
 I pucaju iz usta tvojih crvenih,
 Pevuše mlada sunca ispred Svetih
 Tvojih Osam Molitvi Tajnih!
- Marsias. Poslednja basma! Reč od pomoći!
 Dvoje upotpunjeno trećim!
 Bog Osvete i Rata
 Koji jednim pogledom ubija!
 Gospoda mog je ova svetlost u meni.
 Njegovo Ime je ovaj mač široko-kružeći.
 Ja predvodim Njegov Red.
 Hitro i oštro seva oko mog Sokola;
 Ove ruke podižu Barjak Snage i Čutanja
 Živeo! Živeo! Najzad, Gospode moj, stigao si!
 Gle, ja sam Bog Soko-glavi;
 Moj nemis noćno-plavo nebo prekriva.
 Živeli! Blizanci-ratnici čuvari stubova sveta!
 Uskoro vaše vreme je.
 Zmija što nebo uprlja
 Neiscrpnim muljem, ubijena je;
 Ja nosim Štap Moći, Štap koji raste i opada;
 Smrvio sam Svemir ovoga trena
 U mojoj levoj ruci; i ništa (ne) osta!
 Hej! zbog sjaja u imenu mom
 Skrivenom i slavnom,
 Plamen iz Sunca tajno izbija.
 Aum! Ha! - Moja je sudbina svršena.
 Reč je izgovorena i skrivena.
- Olimpas. Ja sam ošamućen. Kakvo se to čudo otkri?
- Marsias. Ritual je tajnan.
- Olimpas. Da li koristi?
- Marsias. Samo razumu i mudrosti.
- Olimpas. Ni drugi manje ne čini.
- Marsias. Onda oboje dokaži
 Kalauzom Ljubavi.
 Da li se brava teško otvara?
 Zar ne bi upotrebio posvećeno ulje dela?
 Ne možeš probati iz doline
 U orlovom gnezdju jaja što leže!
 Stavi život na kocku, penji se,
 Uz led, strmi zid litice!
 Savladaj izbočinu, dohvati pukotinu,
 I vidi čemu te uči greben sledeći!
 Ipak - nijedan greben sam ne može reći
 Konačnog vrha tajnu.
- Olimpas. Svi se oni združuju na kraju.
- Marsias. Tako je, o, ti mudri i oštroumni!
 Ipak jedan je nesiguran,
 Neravan, maglom obavijen!
 Drugi je čvrst, ravan,

- Milovan i suncem blagim celivan!
 Naš Red poseduje
 Ovu tajnu sunčevog puta,
 Baš kao što Majstor Zver
 Zadobi mistični Broj Sunca.
- Olimpas. Ovo su tajne za mene previsoke.
 Marsias. Ne, mali brate! Dođi i gledaj!
 Ni strahopoštovanje ni strah ni vera,
 Ne mogu se približiti doktrini Zakona!
 Bitku dobiće Hrabrost, Ljubav i Istina,
 A prethodna tri biće proterana.
- Olimpas. Vodi me, Majstore, nežno za ruku
 U zemlju blagodatnu!
 Da se napajam naukom tim,
 - Lekom univerzalnim!
 Ispravan i čvrst, da se podignem,
 Nepokolebljivo kročeći ka trenu sudnjem,
 Gospodar sudbine svoje, da se uzdignem
 Do sudbina carskih;
 Sa suncem-okrvavljenom oštricom
 Kopljastog sjaja u srcu usplamtelom,
 A moje biće je bosiljak
 Sjajan i tvrd kao dijamant!
- Marsias. Ona tamo, blago svetleća,
 Pustinja žuta na nas čeka.
 S rukom u ruci, gipko i žudno
 Ka pustoju zemlji putujemo.
 Tamo, pod zvezdama, dim našeg mirisa
 Prizvaće Kraljicu Svemira;
 Ona će se blago saviti iz Svog beskraja
 Kao treperavi plamen plavetnila,
 Dodirujući nas, i probijajući
 Sva tkanja uma koja smo mi,
 Kao što eter prožima zvezdu!
 Njene ruke miluju crnu zemlju,
 Strasno gipko telo za ljubav povijeno,
 K'o Zefir cveću njena su stopala,
 Ona moje ime doziva -
 Znak dajući da je moja, potpuno moja,
 I dok za beskonačni obim prijanja
 Moja duša potpuno uživa
 Izvan ponora i vremena;
 A ja - ja ljubim njene obrve nežne
 Dok mi ona telo kupa u mirisu znoja...
 O ti tajna suprugo moja,
 Neprekidnosti Neba! Prosvetli
 Dušu moju tom tajnom radosti,
 Pohotna Kćeri Noći!
 Proždri me celog pogledom
 Tvog sjaja raskošnog!
- Olimpas. Čuje se pustinje zov.
 Marsias. Onda da krenemo!

Ili da posvećeni sneg potražimo,
 Gde kao prvosveštenik mogu da stanem
 Sa pomoćnicima - nižim vrhovima - sa obe strane,
 Moja volja spremna je
 Da prizove iz zore svitanje,
 Menjajući taj ružičasti dim svetlosti
 U čistu belinu kristalnu;
 Iako magla uma Svetlost ogrće,
 K'o veo što se vuče za udovima plesačice,
 I prikazuje Sunce devičansko
 K'o blede-žuti medaljon!
 Odatle skaćemo ka cilju neobuzdani,
 U savršeno čist zanos duše zvezdani.
 Vatre na oltaru blede
 Kad se Božanstvo prikaže.
 Ne, mi ne idemo nigde.
 Naš je hram dobro opremljen svugde.
 Cela je zemlja čarobno pogodna za nas.
 Zar nisam pomazan ja?
 Sigil na čelu sja
 Pri zakletvi - ovde i sada.
 Olimp. Vazduh je prepun mirisa.
 Marsias. Gledaj! On zrači - on bukti - on cveta.

* * * * *

Olimpas. O kako fino izvuče, Majstore,
 Svetlost dnevnu iz Zlatne Zore,
 I naredi Šupljoj Gori da otkrije
 Ružu Crvenu, Zlatni Krst njen;
 Sve dok ne ugledah sjaj u daljini,
 Sokolovo Oko u Srebrnoj Zvezdi!
 Marsias. Mir bićima svim. Budi u miru i ti,
 Sa-nasledniče moje večnosti!
 Najvećem i najmanjem mir,
 Ljiljanu belom i maglini!
 Jer pašće obilje Svetlosti
 Na one koji sanjaju da su sene!
 Olimp. Blagoslov i obožavanje Zveri,
 Proroku ljupke Zvezde!

POGOVOR PREVODIOCA

Čini po svojoj volji, i to treba da bude sav Zakon.

Kao prevodilac ovog prekrasnog dela, ne mogu odoleti a da ne kažem nekoliko reči.

Najpre, neka je blagoslov i obožavanje Majstoru Terionu koji nam je ostavio u nasleđe jedan ovako uzvišen spis.

Zatim, zahvaljujem se Atena - Kampu na podršci - moralnoj, magičkoj i materijalnoj, i samoj realizaciji ovog poduhvata, kao i na njihovom strpljenju i poverenju.

Konačno, neizmerno mnogo puta - čak Tri i Devedeset puta - zahvaljujem se Sestri Animo Atman koja je, ne žaleći svoj ogromni trud i znanje, zaslužna što je moj prevod obogaćen poetskom rimom, ritmom i lepotom. Što se nas tiče, trudili smo se da damo sve od sebe, u ovom radu koji nije bio nimalo lak za prevod a o prepevu da i ne govorimo, a koliko smo u tome uspeli prosudiće sami čitaoci.

Ipak, srdačno preporučujem svakome ko vlada engleskim jezikom da ovo delo čita u originalu, jer tek tu se mogu videti sva njegova uzvišenost, dubina i lepota.

Ljubav je zakon, ljubav pod voljom.

*Frater Deikraft
Athena Kamp*